

PRÆDIKEN FYRAFTENSGUDSTJENESTE VESTER
AABY TIRSDAG DEN 12.NOVEMBER KL. 17.00
Tekster: Dan. 7,9-10.13-14; Matth.9,18-26
Salmer: 773,653,367,786

Barndommens land
Nu er jeg en mand.
Tit har jeg lyst til at love
Solskin og dejlige skove.
Men der er lang vej igen.

Sådan digter Benny Andersen i sin digtsamling ”Oven visse vande”. Men selvom der for nogle af os er lang vej til barndommens land, skal vi i dag forsøge om vi ikke alligevel kan finde lidt af vejen tilbage til det. Ikke for at gå i barndom, men for at finde hen til den gang, da alting var muligt.

I fantasien.

Og vi skal begynde med en fantasirejse. Den kunne jo for så vidt gå hvor som helst hen, det kan man så lade den gøre i aften, når man er kommet hjem og forhåbentlig har fået smag for det igen. Nu skal vi i første omgang en tur til Vendsyssel. Til Sindal kirke mellem Hjørring og Frederikshavn.

Her gik man for lidt over 100 år siden den modsatte vej af, hvad der fylder mest i debatten nu om stunder.

Man indviede en ny kirke. Sindal ligger ved banen og en by voksede op omkring stationen.

En by, der manglede en kirke.

Den fik man i 1907. Selvom det heller ikke den gang var let, er vendelboer stædige og man fik gjort det, der måske ikke så ud til at kunne lade sig gøre i virkeligheden.

Man åbnede en kirke.

Men man standsede ikke der.

Den skulle også udsmykkes.

Heller ikke her lod man sig gå på af snusfornuft. Man stilede i direkte efter tidens største kirkekunstner, Joakim Skovgaard, der på den tid var ved at udsmykke Viborg Domkirke.

Han henviste imidlertid til en af sine dygtige elever. Et menneske, der skulle komme til at vise de gæve folk i Sindal, at han også kunne gengive Guds virkelighed midt i hverdagen. Midt i et nyt Guds hus.

En del af resultatet har vi for øje ved denne fyraftensguds-tjeneste.

Eleven hed Elof Risebye. Han levede fra 1892 til 1961.

Materialet er de gamle kalkmaleriers form – fresken. Malet i våd kalk og næsten uforgængeligt, som vi også ville kunne se, hvis vi lod fantasirejsen gå længere væk til Firenze og Rom.

Risebye har på det billede, der er valgt fordi det hører til denne dags tekst, tilsyneladende ladet rejsen gå endnu længere.

Nemlig til de dødes rige – og tilbage.

Dagens tema er Jesus, der opvækker synagogeforstanderens datter. Vi hører ikke hans navn i dag, men en af de andre evangelister, nemlig Markus, lader os vide, at han hed Jairus.

Til højre ser vi Jesus. Motivet er hentet i de ord, vi hører i en lang række andre sammenhænge: Jesus løftede sine hænder og velsignede sine tilhørere.

Hvad der i aften skal påkalde sig nærmere opmærksomhed, når vi ser på billedet, er reaktionerne hos de tre tilhørere. De repræsenterer tilsyneladende tre vidt forskellige reaktioner.

Men midt i vores virkelighed repræsenterer de faktisk også **en** samlet rejse.

Og oven i købet en rejse, der går begge veje i billedet.

En rejse vi med Benny Andersens ord kunne kalde rejsen til barndommens land.

Til det land, hvor vores voksne snusfornuft ikke står i vejen for, hvad der kan lade sig gøre.

I vores virkelighed.

Ser vi i første omgang på billedet fra venstre mod højre, så ser vi til venstre fortvivlelsen og sorgen. Den første reaktion på dødsfaldet. Chocket og benægtelsen af det skete. Måske er det moderen. Nogle vil måske genkende reaktionen fra Martin A.Hansens novelle ”Høstgildet.”

Den næste person har taget de afmægtige hænder bort fra ansigtet og ser på den døde. Det er erkendelsens tunge og lange fase. Den tredje skikkelse ser mod Jesus og hører hans ord. Vi hører dem ikke i dagens tekst, men igen fortæller Markus os, at Jesus på sit aramæiske modersmål siger: ”Talitha kum” – det betyder: ”Lille pige, stå op!”

Forklarelsens og håbets skær lyser langsomt ud af skikkelsens ansigt, og hans reaktion er at lægge sin arm om den erkendende midterperson. Ordene er på vej tilbage til virkeligheden.

Jeg håber, I kan lide at følge med på denne rejse frem og tilbage selvom det måske er lidt uvant at se billeder på denne måde.

Vi ser på en rejse tilbage. Fra Guds rige til vores virkelighed.

Den rejse vi fik lov til at komme med på, den gang vi i dåben tog imod Guds rige - lige som et lille barn.

Selvom det ikke fremgår direkte af billedet, så når ordene også frem – eller tilbage – til den sørgende skikkelse til venstre. Det ses af den mandorla – eller glorie, som hun i lighed med de andre skikkelser forsynet med.

Det er kunstnerens hilsen til de ord, vi hørte i kirken forrige søndag, hvor allehelgens søndag. Mindedagen for vore døde: Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.

Ja, kunne vi tilføje: Salige er de, som hører Guds ord og bevarer det.

Såvidt billedets rejsen til Vendsyssel og påskemorgen.

Men lige nu befinder vi os på en mørk novembereftermiddag i Vester Aaby.

Tilsyneladende langt fra dødeopvækkelser og synagogeforstandere.

Men tæt på alt det, der kan bremse vores virkelighed og bremse os op midt i vores virkelighed.

Har det hele så noget med hinanden at gøre – eller brækker det glædelige budskab over her på side 4 i dagens prædiken.

Ja, det kommer an på, hvordan vi har det med barndommens land.

For her i Vester Aaby kirke har vi ganske vist ingen kalkmalerier.

Men vi har en døbefont. Endda en, der er så gammel, at den har været brugt til at neddykke dåbsbørnene med. Det ville vi kunne se, hvis vi for en gangs skyld har tog dåbsfadet af og lod døbefonten stå, som den i sin tid blev lavet.

Med den kan vi altså, hvis vi har vores fantasi og det, som Grundtvig kalder for indbildningskraften, med os, foretage en rejse helt tilbage nogle af de første kristne her i Vester Aaby sogn.

Og en rejse tilbage til hverdagen igen med deres tro og deres beretning, om det, de havde fået i gave ved dåben.

Det, der fik dem til at hugge i sten for at budskabet skulle blive stående.

Budskabet om, at der var en, der vendte tilbage fra de døde.
Budskabet til novembers mørke om, at Gud kan gøre det, vi mennesker ikke fatter og forstår.
Og som vi ikke kan gøre ved egne kræfter.
Lade livet vinde over døden.
Lade ordene vinde over stilheden.
Vi hører også i dagens tekst om en anden grænse, der blev brudt ned. En kvinde havde i 12 år lidt af blødninger. Det har været helbredsnedbrydende for hende selv, men næsten værst af alt havde det isoleret hende fra omverdenen, fordi hun i datidens samfund blev betragtet som uren.
Også hun sendes på en rejse.
Tilbage til virkeligheden.
Som en, der er gjort salig.
Af kraften fra det høje.
Den indbildningskraft, der kan sige os det i billeder, som vi midt i vores virkelighed kun kan forstå stykkevist og delt.
Og måske kun kan opleve i glimt.
Der, hvor Guds lys trænger ind gennem virkelighedens sprækker.
og barndommens land kommer til os.
Komme dit rige!
Med dåbens ord om den opstandne, der også løftede sine hænder for at velsigne os. Give også os del i kraften fra det høje.
Så vi kan begynde forfra.
Hver dag.
Ikke ved at gå i barndom. Men ved at turde tage imod barndommens land.

Der **kan** være lang vej igen, når vi mennesker prøver at love hinanden solskin og dejlige skove.
Men for Gud er alting muligt.
Og Gud har givet os del i sine muligheder.
Vi skal blot turde tage imod.
Turde lægge den voksne fornuft fra os et øjeblik.
Så er der ikke så lang vej igen.

AMEN